

[Hans Pinstrup.]

senterer en Sagkundskab, som er betryggende for mig. Det er min Opfattelse, at hvis man skal ind paa at forsikre Landbrugets Løsøre, maa det ske ved en særlig Lov“.

Der er altsaa ingen som helst Begrundelse bag den Paastand, det ærede Medlem har fremsat.

I og for sig er det selvfølgelig ikke afgørende for det Spørgsmaal, vi drøfter her, men for een Gang for alle at faa en Afslutning paa denne Debat vil det være det rigtige at komme til Bunds i det. Det ærede Medlem vil kunne slaa op i Blade fra det paagældende Tidspunkt, Dagblade her fra København f. Eks. og finde store Artikler, hvor man forudsagde, hvordan Krigen vilde komme til at forløbe: Afbrænding af Markerne, Afbrænding af Afgrøder og Gaarde, Huse, Landsbyer og mange andre Ting, saa Forholdet ligger altsaa, hvis man endelig kommer til Bunds i det, ganske modsat, det er en Kendsgerning.

I øvrigt maa vi i Udvalget se paa selve Hovedspørgsmaalet.

Forslagsstilleren (Aksel Møller): Jeg tror ikke, det er saa forfærdelig frugtbart nu at komme ind paa en Diskussion om, hvem der med størst Sindsro saa de store Farer i Møde i 1939. Det har i alt Fald meget lidt med den aktuelle Situation at gøre. Om det var Markerne, der var i første Risikolinie, eller Hovedstadens og Byernes Bygninger, er i og for sig ganske ligegyldigt i Dag. Det, som vi har drøftet i Forbindelse med 1939, er den Omstændighed, som det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup ikke kan bestride, at det første Forslag byggede paa et Krigsforsikringsforbund omfattende hele Landet. Det blev forandret i det sagkyndige Udvalg efter at have været en Tur over Gaden fra Ved Stranden 14, hvor det blev skrevet, til Indenrigsministeriet, hvorfra det kom tilbage igen, og saa laa Situationen saadan, at det ikke kunde lade sig gøre med et Krigsforsikringsforbund omfattende hele Landet, og derefter opstod Delingen. Man kan selvfølgelig godt sige det paa den Maade, at det var Forsikringen for Landbrugsbygninger og Forsikringen for Købstadsbygninger, der ikke vilde være sammen med Forsikringen for Hovedstadsbygninger. Vejene er jo uransagelige, maa det ærede Medlem ikke glemme, og Advokaterne kan være forskellige, men at jeg har Ret i, at man ikke vilde være sammen om Risikoen, beviser ogsaa hele den Diskussion, der har fundet Sted

i Dag. Ellers er der som sagt nu for det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup den Mulighed, at han kan gaa op og sige, at uagtet jeg efter hans Opfattelse har Uret i min Bedømmelse af, hvem der vilde være med, og hvem der ikke vilde være med, er han nu villig til at være med.

Indenrigsministeren (Kjær): Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen siger nu, at man maatte gaa med til Ordningen med de 4 Krigsforsikringsforbund, for der var ikke andet at gøre. Det ærede Medlem vil formentlig med denne Bemærkning ligesom give Udtryk for, at han gik sukkende med, og det er jo ikke rigtigt. Det ærede Medlem har i den Tale, jeg nys citerede, givet Udtryk for, at han med Glæde gik med, at han fandt det særdeles heldigt, netop fordi der var denne forskellige Risiko inden for de forskellige Omraader.

Saa spurgte det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen, hvad man vil gøre ved de Selskaber, der ikke kan betale. Jeg har givet Udtryk for — det var derfor, jeg førte Sagen frem i Lejeudvalget sidste Foraar —, at der er Vanskeligheder for en Del sociale Boligselskaber. Jeg har givet Udtryk for det samme i Dag, og det er navnlig det, der har ført mig ind paa Tanken om, at man kunde udstrække Indbetalingen over et betydelig længere Tidsrum. Jeg har da ogsaa fra sociale Selskabers Side faaet tilkendegivet, at saa mente man, man kunde klare Sagen.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller taler i Dag om Moralen, om det moralske Krav, som Borgerne har paa Staten i den foreliggende Sag. Det talte det ærede Medlem Hr. Aksel Møller ikke om i 1939. Da sagde det ærede Medlem, saaledes som jeg har citeret det: Mit Parti er ganske enig i, at Krigsrisikoen for Bygninger i privat Eje ikke, saaledes som det ønskes i nogle Kredse, bør ligge hos Staten. Og saa kommer en Forklaring om, at det juridisk ikke er velbetænkt, og at selveste Professor Sindballe er gaaet derimod. Der var altsaa i 1939 ikke noget i det ærede Medlems Tale om Moral paa dette Omraade. Men det var ikke, fordi det ærede Medlem ikke kendte Moral, for da Talen blev om, hvor mange forskellige Forbund der skulde være, om der skulde være et eller fire, saa vidste det ærede Medlem godt nok, at der var noget, der hed Moral, og derfor vil jeg hævde, at det ærede Medlem er kommet en Postdag for sent med at tale om det moralske Krav, som Borgerne har over for Staten paa dette Omraade.